

**JOSEP
ESCOBAR**

L'èxit d'un ninotaire

TAL COM SÓN

● Senyor Escobar. Com va començar en vostè, la vocació de ninotaire?

— Recordo que quan tenia 7 o 8 anys anava a l'escola de "La Unión Liberal" a Granollers, —on llavors vivia amb els meus pares—, i el dijous, era el dia que jo esperava amb més ànsia per dues raons: perquè al matí hi havia classe de dibuix i a la tarda fèiem festa. I la tarda me la passava a casa fent ninots.

● L'èxit que aconsegueix un personatge, està sempre d'acord amb les preferències del seu creador? És a dir, hi ha algun dels seus personatges, que havent-lo dibuixat amb més amor que els altres, hagi obtingut una freda acollida per part dels nens?

— Per a un dibuixant és molt difícil, gairebé impossible, mesurar l'acollida que els seus personatges poden tenir entre la mainada, i d'altres que no són tan menuts i que presumeixen de barba i bigoti. Cal recordar que una historieta es compon d'un guió, que podem considerar com la part intel·lectual, i de la part mecànica, que és la il·lustració de les seves vinyetes. Hi ha personatges que per la seva especial personalitat són més agraïts que no pas d'altres, i per tant els guions poden tenir força més gràcia. Per posar un exemple diré que em va doldre deixar de crear les historietes de "DOÑA TULA. SUEGRA" —coses de la censura— a les pàgines del "D.D.T.". De totes maneres, per la meua banda, sempre he posat el màxim interès en el dibuix, encara que el consideri un complement del guió que, per a mi, és el tot de la historieta.

● Quantes planes de ZIPI Y ZAPE creu haver dibuixat fins ara?

— Si no recordo malament els germans Zipi y Zape es començaren a publicar pels vols de 1945. Des de llavors heu pensat i dibuixat prop de cinc mil historietes. A més, les portades de "Zipi y Zape" setmanal, "Super Zipi y Zape" i "Zipi y Zape Especial" que sumen aproximadament les tres-centes noranta.

● S'ha penedit alguna vegada d'haver emprès el camí del dibuix?

— El dibuix, la caricatura, m'ha donat moltes alegries i més d'un clatellot. Però, no hi fa res. Pensant historietes i fent ninots m'he divertit molt i encara m'hi diverteixo. Que durí.

● Vostè va ésser dels primers dibuixants de l'Estat Espanyol que varen fer dibuixos animats. Com està el panorama català, en aquest sentit?

— L'any 1940, vaig entrar d'animador al taller dels germans Baguñà. Mesos més tard es va constituir "Dibujos Animados Chamartín", de la que vaig ser cap d'equip i vaig crear un toret "Civilón", protagonista de diversos films curts en blanc i negre. Més tard a "Estela Films" produírem "Erase una vez" (La Ventafocs) de la que en vaig ser director d'animació i guionista. El dibuix animat, en aquell temps, no era rendible degut a la imposició del "NO-DO" als cinemes, i "Estela Films" va haver de plegar. No

he intervingut més en dibuixos animats. El panorama actual fa pena, tot i que Catalunya compta amb un estol de guionistes i dibuixants de primera fila. Confio en que ja vindran temps millors.

● Vostè ha escrit, també comèdies. És potser aquesta la seva secreta vocació?

— He tingut moltes vocacions. He estat un tastaolletes. He estat actor de teatre amateur, de cinema i ràdio. He escrit articles, tres cursos de dibuix (Humorístico, Caricatura Personal y Dibujos Animados) guions del Carpanta per a la T.V., quatre comèdies per a teatre amateur i fins i tot joguines. No sé si és la meua secreta vocació, però sí puc dir que les meves historietes les plantejo com si fossin una escena o un acudit teatral. I així em desfogó.

● Entre els dibuixants que ara comencen. En veu algun que pugui arribar a ésser genial?

— En l'actualitat, com a historietistes m'atreveix a citar dos noms, sempre que ells mantinguin el seu entusiasme i no siguin d'aquells del "ja està bé!". Són en Jaume Rovira i l'ESEGE. Francament bons.

● Em consta que, molts artistes pensen: "M'agradaria que em preguntessin "això" per poder contestar "allò altre". A vostè, què li agradaria que li preguntessin?

— És cert. Mai m'han preguntat què és més important en una historieta, l'argument o bé el dibuix. Ara m'ho pregunto i em responc: Al meu entendre— i no dogmatitzo— el procés de creació d'una historieta és el següent: En primer lloc trobar l'argument que pot ser o bé simple o bé complicat. Tant en un cas com en l'altre, entrem llavors en la segona fase que és la confecció del guió, o sigui traduir en vinyetes l'acció de l'esmentat argument. I aquí és on radica "la madre del cordero" que diuen els castellans. El guió és on planegem les característiques dels personatges, a la vegada que els "gags" i acudits ja verbals, ja gràfics dels protagonistes i dels que els envolten. Afegiré que d'un mateix argument, tractat per un o altre guionista, respectant la mateixa línia argumental, en pot sortir un guió bo, mediocre o dolent. I també haig d'afegir que guions dolents il·lustrats per bons dibuixants tindran un èxit problemàtic, i en canvi, bons guions servits per un dibuixant mitjà poden assolir-lo. Podria citar exemples, però m'estic allargant massa i em sabria molt de greu el fer-me pesat. Perdoneu, i tal dia farà un any.

TAL COM EREN (1950)